

Warszawa, 10 lutego 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA

Urzędu Patentowego
Rzeczypospolitej Polskiej

A 436 17/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25849.

Kl. 71 a, 12/02.

17/02

Karl Schütte
(Heidelberg, Niemcy).

Wkładka do obuwia o dużym wzniesieniu.

Zgłoszono 6 czerwca 1935 r.

Udzielono 6 grudnia 1937 r.

Pierwszeństwo: 7 czerwca 1934 r. (Niemcy).

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest wkładka do obuwia, przeznaczona do wyrównania wzniesienia (wygięcia) buta to jest kąta, zawartego między częścią brzuścową a częścią środkową podeszwy, a przez to samo do stworzenia lepszego niż dotychczas oparcia dla nogi.

W bardzo rozpowszechnionych obecnie butach o szczególnie wysokich obcasach noga spoczywa głównie na części brzuścowej, natomiast część środkowa stopy jest ustawiona nadzwyczaj stromo ku górze. Duża część wagi ciała jest podtrzymywana przy tym powierzchnią podeszwy, znajdującą się między obcasem a częścią brzuścową; powierzchnia ta sama nie opiera się na

ziemi i dzięki temu łatwo ulega wgnieceniu przez ciężar nogi. Kształt buta wymaga, aby palcowa i brzuścowa część podeszwy stały na ziemi w zasadzie poziomo, a środkowa część brzuścowa biegła ku górze pod dość stromym kątem (duże wzniesienie, wygięcie obuwia). W ten sposób powstaje na wewnętrznej powierzchni podeszwy miejsce nieciągłe, do którego stopa nie może się dostosować. A zatem między spodnią powierzchnią środka stopy a wewnętrzną powierzchnią podeszwy pozostaje niezapełniona przestrzeń, co powoduje nierównomierne obciążenie podeszwy, a przede wszystkim prowadzi do nadmiernego przemęczenia stopy, która znajduje o-

parcie jedynie w części palcowej i przedniej części brzuscowej oraz w pięcie. W większości przypadków doprowadza to do wgniecenia sklepionej części stopy, a w następstwie np. do rozparcia stopy (pes ex-
tensus) lub podobnej dolegliwości.

Według wynalazku niedogodności te usuwa się przez umieszczenie w bucie w miejscu wzniesienia się (wygięcia) tegoż wkładki z materiału elastycznego, której spodnia powierzchnia jest dostosowana do wewnętrznej powierzchni podeszwy, a górna powierzchnia — do kształtu spodu stopy. W ten sposób spód stopy otrzymuje pewniejszy podkład, który chroni nogę przed nadmiernym natężeniem (przemęczeniem).

Na rysunku fig. 1 przedstawia bucik damski z wysokim obcasem i dużym wzniesieniem (wygięciem). Wynika z niej jasno, że wskutek wzniesienia (wygięcia) bucika między spodem stopy a wewnętrzną powierzchnią podeszwy powstaje pusta przestrzeń, co pociąga za sobą wzmiankowane powyżej następstwa. Fig. 2 uwidocznia wypełnienie tej pustej przestrzeni wkładką według wynalazku, a fig. 3 i 4 — samą wkładkę w widoku z góry względnie w przekroju podłużnym.

Wkładka rozprzestrzenia się przez całą szerokość podeszwy, a jest wykonana z miękkiego i elastycznego materiału, np. z gumy zwykłej lub gąbczastej lub jakiegokolwiek innej masy elastycznej, używanej do wyrobu obuwia. Wkładkę można jeszcze przed wykończeniem obuwia umieścić pod ochronną podeszwą wewnętrzną albo wkleić ją do gotowego obuwia za pomocą odpowiedniego kleiwa. W ostatnio wymienionym przypadku obciąga się przeważnie górną powierzchnię wkładki skórą i w ten sposób daje należyte oparcie stopie.

Wymiary wkładki należy oczywiście w każdym poszczególnym przypadku dobrać

wedle wielkości i kąta wzniesienia (wygięcia) danego obuwia.

W przypadku, gdy chodzi o poprawianie rozpartych stóp i podobnych chorobliwych zmian środkowej części stopy, można górną powierzchnię wkładki zaopatrzyć w odpowiedniego kształtu wzniesienie, służące do podparcia sklepienia stopy.

We wkładkach, obciągniętych skórą lub podobnym materiałem, umieszcza się w tym celu pomiędzy wkładką właściwą a powłoką torebkę, otwartą na przednim końcu, w którą można wsunąć odpowiedniego kształtu wkładkę dodatkową, przeciwdziałającą rozparciu stopy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wkładka do obuwia o dużym wzniesieniu, znamienna tym, że jej powierzchnia dolna jest dostosowana do kształtu środkowej powierzchni podpodeszwy (podeszwy wewnętrznej), górna zaś powierzchnia tej wkładki odpowiada kształtowi środkowej części spodu stopy i przebiega na całej szerokości powierzchni podeszwy.

2. Wkładka do obuwia według zastrz. 1, znamienna tym, że jest wykonana z giętkiego i elastycznego materiału.

3. Wkładka do obuwia według zastrz. 1 i 2, do wklejania w gotowe obuwie, znamienna tym, że jej powierzchnia górna jest obciągnięta skórą lub innym odpowiednim materiałem stosowanym do wyrobu obuwia.

4. Wkładka do obuwia według zastrz. 3, znamienna tym, że między powłoką i samą wkładką umieszczona jest otwarta na przednim końcu torebka, w którą można wsunąć wkładkę dodatkową.

Karl Schütte.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig.1

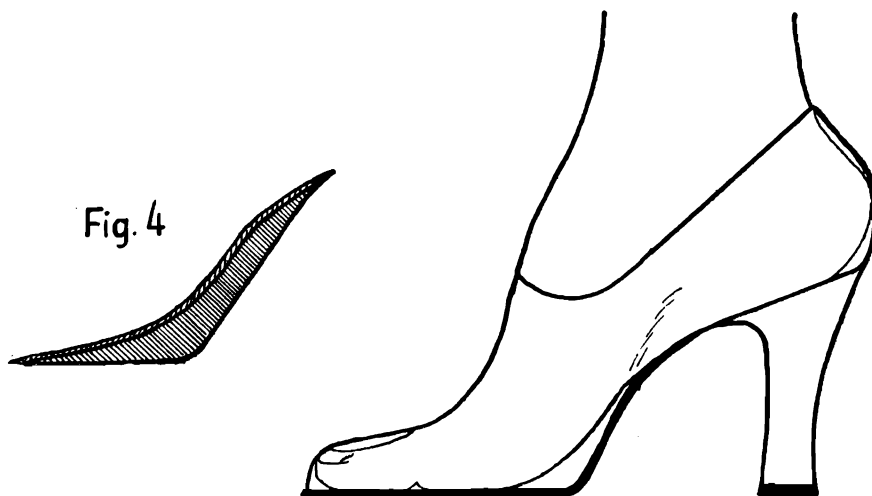

Fig. 4

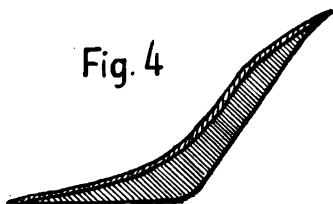

Fig. 2

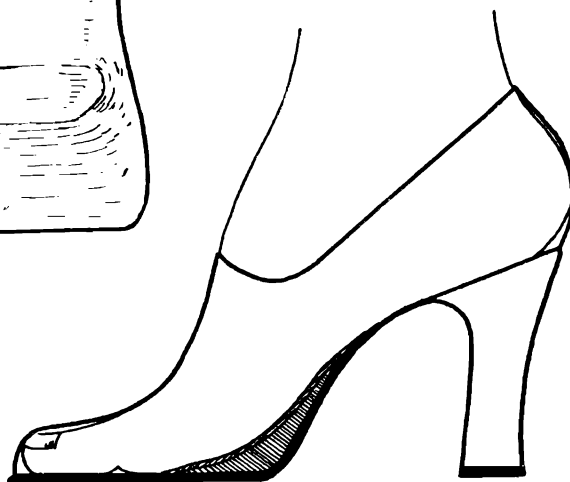

Fig. 3

